

260. Snart er Natten svunden.

(Af „Syvsoverdag“)

J. P. E. Hartmann.

Andante.

p

1. Snart er Nat-ten svun-den, Da-gen bry-der frem; fra vor Jagt i

mf

Lun-den alt vi dra - ge hjem. Borg-ens Ha-ners Ga - len

p

ly-der o-ver Vang, snart vil Gur-re - Sva - len kviddre Mor-gen - sang.

2. End i Vesten glimter
Matte Stjerners Hær,
Mens i Øst man skimter
Svage Morgenskjær;
Mod de tause Strande
Søen vugger sig,
Stjernen i dens Vande
Spejles blidelig.

3. Nu afsted til Borgen,
Til vor Rede hen!
En lykkelig Morgen
Snart bestråler den;
Veget er det Dunkle,
Som den mørknet har;
Nu skal Solen funkle
For Kong Valdemar.

J. L. Heiberg.

261. Snart jeg Øjet lukker.

(Sofies Aftensang.)

Joh. Chr. Gebauer.

Andantino.

p

1. Snart jeg Øj - et luk - ker, op til Mo-ders Kind;

hen-des Arm mig vug - ger, mens jeg slum-rer ind.